

šíření účinnosti vydání námitky háje se, že se trestných činů v Německu vůbec nedopustil a že je politický uprchlík. Tento protokol byl zaslán vládě francouzské, avšak s výslovným ohrazením, že jejímu přání bylo tentokrát vyhověno jen zcela výjimečně a bez prejudice do budoucna, poněvadž není dána smluvní povinnost doložit dodatečnou žádost o svolení ke stíhání dalším dokladem podle čl. 22. francouzského extradičního zákona z 10. března 1927, zákona to vnitrostátního. Rozhodným je článek 13., odst. 2, lit. a), věta 2 úmluvy mezi Československem a Francií ze 7. května 1928 o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 11/1931 Sb. z. a n.), který nestanoví oboustrannou povinnost dokládati žádost o souhlas ke stíhání ještě jinými doklady než ve čl. 7. cit. úmluvy vypočtenými. Proto dříve zasláný doplňující zatýkácí rozkaz byl sám o sobě dostatečným dokladem k řádnému doložení československé žádosti o dodatečný souhlas ke stíhání.

Nato vláda francouzská žádaný dodatečný souhlas ke stíhání udělila, aniž brojila proti československému stanovisku.

34. Výslech obviněného podle § 59 tr. ř. jest obligatorní jen, když se obviněný zdržuje v československé moci; v řízení o dodatečné svolení ke stíhání, k odpykání trestu a reextradici se na výslechu obviněného podle ustálené praxe netrvá. (Případ »Priemer«, čís. 49.190/37-18 min. sprav.)

Dekretem ministerstva spravedlnosti z 31. ledna 1936 bylo povoleno a dne 8. února 1936 provedeno do Německa vydání říšsko-německého státního příslušníka N. ke stíhání pro trestné činy vyličené v zatýkáčím rozkaze obvodového soudu v Drážďanech ze 16. prosince 1935. V srpnu 1937 požádala německá vláda, opírajíc se o článek 12. extradiční smlouvy mezi ČSR. a říší Německou z 8. května 1922 (č. 230/1923 Sb. z. a n.) o dodatečné svolení ke stíhání N. pro další nově najevo vyšlý zločin těžkého padělání listin podle §§ 263, 267, 268 něm. tr. zák. spáchaný před vydáním. Tuto svou žádost doložila usnesením obvodového soudu v Drážďanech ze 6. července 1937, jímž byl původní německý zatýkáč rozkaz doplněn o nový trestný čin. Extradiční doklad byl ministerstvem spravedlnosti zaslán příslušnému krajskému soudu k řízení podle § 59 tr. ř. a čl. 12. cit. smlouvy.

V řízení podle § 59 tr. ř. požádal náš krajský soud říšsko-

stíhacím úkonem soudním, kdyby byl vykonán z iniciativy vyšetřujícího soudce samotného, jako vnitrostátního orgánu stíhajícího. Avšak v daném případě československý vyšetřující soudce vyslyšel obviněného jen jako soudce dožádaný a protokol byl určen pro francouzskou vládu, nikoli pro tuzemskou trestní věc. Nešlo proto o úkon stíhací, jímž by se porušila zásada speciality. Podobně rozhodl nejvyšší soud v rozh. z 10. prosince 1932, č. Nd 151/32, když vyslovil, že výslech podle § 59 tr. ř. jest úkonem právní pomoci a že nejde o úkon stíhací, jímž by se v tuzemské trestní věci předstihlo podle § 51, odst. 3 tr. ř. (srov. Soudcovské listy 1933, str. 102).

německý obvodový soud o konstituování N. o obsahu nového extradičního dokladu, avšak německý soud vrátil dožádání bez vyhovění, namítaje, že podle extradiční smlouvy československo-německé není povinen provéstí žádaný výslech obviněného. Nejdeť vůbec o úkon právní pomoci podle čl. 16. cit. smlouvy, nýbrž o extradiici podle čl. 10. cit. smlouvy a podle tohoto smluvního ustanovení byla německá žádost řádně doložena již tím, když byl k ní připojen zatýkací rozkaz. Ministerstvo spravedlnosti, jemuž krajský soud věc oznámil, uvážilo takto:

Naše extradiční smlouva s Německem stanovila ve čl. 12. jen, kdy je nutno žádati o dodatečné svolení ke stíhání či potrestání, neřeší však, jak má býti taková žádost doložena. Jiné naše extradiční smlouvy, na př. s Francií, č. 11/1931 Sb. z. a n. má ve čl. 13., odst. 2, lit. a) předpis, že o takový souhlas má býti žádáno způsobem stanoveným pro žádost za vydání a s doklady vypočtenými ve čl. 7. V obecném právu vydávacím pak platí zásada, že žádost o dodatečný souhlas se podává tímže pořadem a dokládá týmiž pomůckami, jako vlastní extradiční žádost. Proto při žádosti o dodatečné svolení ke stíhání je dostatečným extradičním titulem doplňující zatýkací rozkaz sám o sobě, takže v našem případě byla německá žádost řádně doložena.

Je naší ustálenou praxí, že i o žádostech za dodatečné svolení ke stíhání, odpykání trestu, reextradiici provádíme řízení o vydání podle § 59 tr. ř., resp. § 476 tr. por. (srov. také extr. rozh. min. sprav. č. 7, případ »Gochbaum«, Právník 1936, str. 35). Oba tyto paragrafy předvídají arci výslech obviněného o obsahu extradičních dokladů, a to výslech obligatorní. Dokonce § 59 tr. ř. připouští exkullovati se na místě. Naše soudy, přidržující se doslovného znění, žádají někdy i v řízení o dodatečné svolení příslušný cizozemský soud o konstituování. Přehlížejí však, že § 59 tr. ř. má na mysli jen takového obviněného, jenž se zdržuje v naší moci. Vnitrostátně není vůbec upraveno řízení o dodatečné svolení, užíváme jen analogie § 59 tr. ř. a § 476 tr. por. Tato analogie však nemůže jíti tak daleko, abychom výslech obviněného považovali i v řízení o dodatečné svolení za obligatorní. Nedostatek konstituování nemůže býti důvodem k odepření dodatečného souhlasu, jsou-li jinak extradiční podmínky splněny.

V extradičním styku s Německem vyskytl se případ »Janků« (č. 10.152/33-18 min. sprav.), kdy saská vláda požádala nás v řízení o dodatečné svolení za »prohlášení« obviněného, zda souhlasí, aby byl souzen i pro nově najevo vyšlý trestný čin. Tomuto přání jsme tehdy zcela výjimečně bez prejudice do budoucna vyhověli. Od těch dob však se podobný případ ve styku s Německem již nevyskytl. Případ »Janků« nutno považovati za výjimku, která je vysvětlitelná počátečními obtížemi v Německu při provádění tehdy nového německého extradičního zákona z r. 1929. Ten totiž v § 31 stanoví: »...so darf die Zustimmung nur erteilt werden,

wenn die Auslieferung des Verfolgten wegen der Tat zulässig sein würde und der Ausgelieferte sich zu Protokoll eines Richters des ausländischen Staates mit der beabsichtigten Maßnahme einverstanden erklärt oder das Gericht entschieden hat, daß die Auslieferung zulässig sein würde.« Tehdy jsme namítali, že ve styku se smluvním státem nelze se s úspěchem dovolávat vnitrostátní normy zákonné, když smlouva nemá obdobné normy, jež by zavazovala druhou stranu. Nyní se německá praxe ustálila tak, že nikdy už nejsme žádáni o »prohlášení« obviněného, nýbrž že o našich žádostech za dodatečné svolení rozhoduje se v Německu jen na podkladě soudního rozhodnutí, zda vydání je přípustné. Při tom se žádost o dodatečné svolení dokládá jen tak zv. extradičními tituly, to je buď zatýkacím rozkazem nebo odsuzujícím rozsudkem. V rámci extradičního řízení nemáme ani my nároku na zaslání konstitutu obviněného, nýbrž jen na doložení žádosti extradičními tituly. Ani podle čl. 16. cit. smlouvy nemáme smluvního nároku, aby bylo vyhověno dožádání o konstituování říšského Němce pro trestný čin spáchaný v Německu, zvláště když se obviněný zdržuje již v německé moci. Tu může býti i právní pomoc odepřena podle čl. 17. a 6. cit. smlouvy. Většina našich soudů v praxi netrvá na tom, aby v řízení o dodatečné svolení byl po ruce konstitut obviněného. Také ministerstvo spravedlnosti stále zastává stanovisko (případ »Goworek«, č. 54.153/36-18 min. sprav.), že výslech podle § 59 tr. ř. v řízení o dodatečné svolení ke stíhání nebo k odpykání trestu anebo k reextradici odpadá, když obviněný není již v československé moci. Jen v tom případě, když obviněný je v moci a na území československém, je výslech ten obligatorním (případ »Netz«, č. 29.788/32-18 min. sprav., Soudcovské listy 1933, str. 102; srov. také *G r a n i c h s t ä d t e n*, *Der internat. Strafrechtsverkehr*, Vídeň 1892, konkrétní extradiční případ čís. 11, str. 14—16). Z těchto důvodů dalo ministerstvo spravedlnosti krajskému soudu poučení tohoto znění:

»Podle smluvního a obecného práva vydávacího je žádost o dodatečné svolení řádně doložena, když jsou k ní připojeny extradiční pomůcky, jimiž se dokládá vlastní žádost o vydání. Extradiční smlouva československo-německá (č. 230/1923 Sb. z. a n.) nemá sice výslovného ustanovení ve čl. 12. o tom, jak má být doložena žádost o dodatečný souhlas, avšak k řádnému doložení stačí doklady uvedené ve čl. 10. cit. smlouvy. Výslech obviněného podle § 59 tr. ř. jest obligatorní jen, když se obviněný zdržuje v československé moci. V řízení o dodatečné svolení se na výslechu obviněného podle ustálené praxe netrvá.«

Nato radní komora navrhla a vrchní soud se usnesl na udělení žádaného dodatečného svolení podle čl. 12. cit. smlouvy, aniž byl obviněný konstituován; usnesení vrchního soudu bylo pak ministerstvem spravedlnosti schváleno podle § 59 tr. ř.